

Sygn. akt II KK 243/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **A. H.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 września 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 4 marca 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w całości w stosunku do A.
H. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w Ł.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy orzekając w trybie art. 343 k.p.k. w zw. z art. 335 k.p.k., uwzględniając wniosek prokuratora zamieszczony w akcie oskarżenia, wyrokiem z dnia 4 marca 2010 r., uznał A. H. za winnego tego, że w dniu 20 lipca 2009 r. w Ł.,

działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieletnią M. C., co do której wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, która to podrabiała na potwierdzeniach dokonania transakcji podpisy osoby uprawnionej do ich zawarcia, podrabiając podpis U. K., za pomocą karty bankomatowej przekazanej mu przez Z. K., a stanowiącej własność U. K., dokonał sześciu zakupów na stacjach paliw Lukoil i BP na łączną kwotę 266,27 zł na szkodę W. J. po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracowników ww. stacji co do tożsamości osoby posługującej się kartą płatniczą i tym samym doprowadził posiadacza rachunku W. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 266,27 zł, przy czym:

- w dniu 20 lipca 2009 r. na stacji paliw L./.../ dokonał zakupu papierosów, alkoholu oraz napoju za kwotę 48,65 zł,
- w dniu 20 lipca 2009 r. na stacji paliw BP dokonał zakupu towarów za kwotę 27,63 zł,
- w dniu 20 lipca 2009 r. na stacji paliw BP dokonał zakupu towarów za kwotę 50,77 zł,
- w dniu 20 lipca 2009 r. na stacji paliw BP dokonał zakupu towarów za kwotę 58,92 zł,
- w dniu 20 lipca 2009 r. na stacji paliw BP dokonał zakupu towarów za kwotę 50 zł,
- w dniu 20 lipca 2009 r. na stacji paliw L./.../ dokonał zakupu alkoholu oraz napoju za kwotę 30,30 zł,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę roku i 3 trzech miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł każda.

Nadto uznał A. H. za winnego tego, że w dniu 1 listopada 2009 r. w Ł. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z sali sprzedażowej stacji paliw L./.../ słodczy o łącznej wartości 389 zł na szkodę L./.../ Polska sp. z o.o. w W. i czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych po 10 zł każda.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone A. H. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny wymierzając mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną 40 stawek dziennych grzywny, po 10 zł każda. W oparciu o art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. H. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby i na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego A. H. do naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi mu przestępstwami, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. J. kwoty 266,27 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego L./.../ Polska sp. z o.o. w W. kwoty 389 zł w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia. Jednocześnie zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych oraz wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Wyrok ten uprawomocnił się bez kontroli instancyjnej w dniu 12 marca 2010 r. (k. 298).

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 10 listopada 2011 r., – na podstawie art. 75 § 1 k.k. – zarządził wobec A. H. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wymienionym wyrokiem. Postanowienie to zaskarżone przez skazanego zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 23 lutego 2012 r.

Od powyższego wyroku kasację na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. złożył Prokurator Generalny, który zaskarżył go w całości na korzyść skazanego A. H.

Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i § 2 k.p.k. zarzucił orzeczeniu Sądu Rejonowego rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania - art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegające na uwzględnieniu przez Sąd sprzecznego z wymogami prawa wniosku prokuratora o skazanie A. H. i wydanie wyroku zgodnego z wnioskiem w zakresie proponowanego wymiaru kary łącznej, w konsekwencji czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego - art. 86 § 1 k.k., poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, to jest w wymiarze wyższym od sumy podlegających łączeniu kar jednostkowych, wynoszącej rok i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

W związku z tym wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. i jako taka zasługiwała na uwzględnienie. Wprawdzie Sąd Rejonowy w całości uwzględnił zamieszczony w akcie oskarżenia i uzgodniony z A. H. wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie stosownych kar oraz zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 k.k., jednak nie dostrzegł, że wysokość proponowanej we wniosku kary łącznej pozbawienia wolności narusza przepis art. 86 § 1 k.k., z którego dyspozycji wynika, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do sumy tych kar. Analiza treści zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy połączył orzeczoną wobec skazanego karę jednostkową roku i 3 miesięcy pozbawienia z karą jednostkową 8 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy według zasad określonych w art. 86 § 1 k.k. mógł orzec karę łączną pozbawienia wolności w przedziale od roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności do roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności. Zatem, wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze wyższym od sumy kar jednostkowych podlegających łączeniu, Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego, a to art. 86 § 1 k.k., mającej rażący charakter, która w oczywisty sposób wpływała na treść orzeczenia. W ten sposób rażąco naruszył również dyspozycję art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., ponieważ nie mógł zaakceptować wniosku prokuratora sprzecznego z obowiązującym prawem karnym materialnym lecz powinien dokonać oceny zgodności propozycji zawartych we wniosku z aktualnym stanem prawnym (zob. wyrok SN z dnia 25 września 2010 r., sygn. IV KK 163/12, LEX nr 1226727) i zasugerować prokuratorowi oraz oskarżonemu potrzebę odpowiedniej modyfikacji zawartego porozumienia, aby wniosek nie naruszał dyspozycji art. 86 § 1 k.k., a tym samym był możliwy do uwzględnienia przez Sąd w trybie konsensualnym.

Wszystkie te okoliczności nakazywały uwzględnienie kasacji Prokuratora Generalnego i uchylenie zaskarżonego wyroku w całości z przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd może jeszcze raz skierować wniosek prokuratora o skazanie oskarżonego bez rozprawy zamieszczony w akcie oskarżenia na posiedzenie i zdecydować o jego uwzględnieniu po uprzednim zmodyfikowaniu go przez prokuratora w uzgodnieniu z oskarżonym w taki sposób, aby odpowiadał on wymogom prawa karnego materialnego, ewentualnie zdecydować o skierowaniu sprawy na rozprawę, o ile uzna, że nie istnieją podstawy do uwzględnienia tego wniosku (zob. wyrok SN z dnia 15 marca 2012 r., sygn. III KK 376/11, LEX nr 1157568).